

var for nøje Forbindelse mellem Selskabets Oprettelse og dets Virksomhed, og det er muligt, at man har Ret deri. Jeg mener selvfølgelig, at der bør være Bestemmelser om Regnskabsaflæggelse og om Revision af Selskabets Bøger og Regnskaber — det er altsaa hverken Bestemmelser, der angaa Selskabets Stiftelse eller Ophør, men netop dets Liv —, men i øvrigt mener jeg, at man bør være fri for Bestemmelser, hvis det var muligt. Der er nu det ejendommelige, at netop med Hensyn til Regnskabsaflæggelsesfordringen og ikke mindst med Hensyn til Revisionsfordringen turde dette Lovforslag just have sin største Svaghed. Nu, det kunne vi vel være enige om, at paa den ene Side have de sværeste Misbrug fundet Sted ved Aktieselskabers Oprettelse, og paa den anden Side, at naar Lovgivningsmagten søger at umuliggøre eller vanskeliggøre disse Misbrug og derefter lægger Magten i Aktionærernes egne Hænder gennem Generalforsamlingen, ville Aktionærerne være nødsagede til at varetage deres Interesser selv og ikke slaa sig til Rø, og Lovgivningsmagts moralske Ansvarlighed vilde være mindre. Man bør ikke umyndiggøre Aktionærerne og ganske sikkert ikke gaa saa vidt, som man er gaaet i dette Lovforslag. Jeg kunde altsaa tænke mig, at Rigsdagen vilde indskrænke Forslagene om Selskabsmyndighed i §§ 50—60 til et Minimum, ligeledes Bestemmelserne om Generalforsamling §§ 62—73, og saa samle alle disse Bestemmelser som det, man i Retssproget kalder deklaratoriske, i et særligt Afsnit, Bestemmelser, som kun skulle have Gyldighed, naar Selskabets egne Vedtægter eller Love savne Bestemmelser i den paagældende Retning.

Der er ikke for mig nogen Foranledning til at gaa dybere ind paa Enkeltheder i det hele Spørgsmaal i Dag, jeg har kun ønsket at tale om den mere principielle Side. Jeg kan dog ikke slutte min Omtale af dette Spørgsmaal uden at udtale, at de, som maatte være enige i, at det Princip er rigtigt at lovgive om alle Enkeltheder i et bestaaende Aktieselskabs Livsførelse — hvad jeg altsaa personlig er en Modstander af —, ville kunne acceptere Forslaget som Helhed eller i alt væsentligt i den Skikkelse, hvori det foreligger, eftersom Forslaget afgjort maa betegnes som et fortjenstfuldt Arbejde, hvad for Resten ogsaa Modstanderne gennemgaaende have indrømmet. Jeg vil derfor betegne Lovforslaget som et godt Arbejdsgrundlag, naar vi til Efteraaret faa den fornødne Tid. Landstinget plejer jo før

Jul at faa god Tid, men saa til Gengæld henimod Samlingens Slutning at blive overlæst, saa det vil passe godt, hvis den højtærede Minister agter at forelægge det paa ny i Landstinget til Efteraaret, at forsøge at bringe det til en tilfredsstillende Løsning i altFald heroppe. Jeg har vistnok med Rette tænkt mig, at den højtærede Minister ikke i den Henseende har gjort sig noget Haab for indeværende Samlings Vedkommende.

Den højtærede Formand har jo med Rette paapeget Sammenhængen mellem dette og det følgende Lovforslag paa Dagsordenen, og jeg skal da sige nogle faa Ord om dette. Det er et meget kort Forslag, dette Forslag om Kommanditaktieselskaber. Jeg vil anse det for ikke usandsynligt, at endogsaa et vist Antal af mine højtærede Kolleger i denne Sal ikke ved, hvad et Kommanditaktieselskab er, det skulle de ikke sørge over, for vi have her til Lands ikke noget Kommanditaktieselskab, det er en Selskabsform, som ikke findes her i Landet. Men man har ment, at naar vi fik en Lov, endogsaa med strenge Bestemmelser, om Aktieselskaber, vilde man kunne oprette Kommanditaktieselskaber og derigennem unddrage sig alle de Fordringer, som stilles til Aktieselskaber, saa at det altsaa vil være nødvendigt at stoppe noget saadant, for at ikke Aktieselskabslovens Bestemmelser paa den Maade i større eller mindre Grad skulde gøres illusoriske. Et Kommanditaktieselskab er efter min Forstaaelse et Selskab, hvori en eller flere Personer, en enkelt eller et Firma, overtage Garantien overfor Kreditorerne med hele deres Formue, altsaa løbe, om jeg saa maa sige, hele Risikoen, det er ham, som kaldes Komplementøren i de Lande, hvor man har den Slags Selskaber. Men paa samme Tid indtræder et større eller mindre Antal udenforstaaende Personer med begrænset Risiko for Beløb, med hvilke de saa deltage i vedkommende Selskabs Fortjeneste eller Tab i Forhold til disse Beløbs Størrelse. Det er altsaa ikke et Selskab med begrænset Ansvar, eftersom nogle Deltagere have ubegrænset Ansvar, og heller ikke et Andølselskab i almindelig Forstand, eftersom nogle af Deltagerne have indskudt Beløb, indenfor hvis Grænser de deltage i Forretningernes Udfald. Af § 1 i Aktieselskabsloven vil det let ses, at den deri indeholdte Definition ikke vil kunne bringes til Anvendelse paa Kommanditaktieselskaber. Derfor har man foreslaaet denne lille Lov om Kommanditaktieselskaber, der siger, at i øvrigt skulle alle de Bestem-